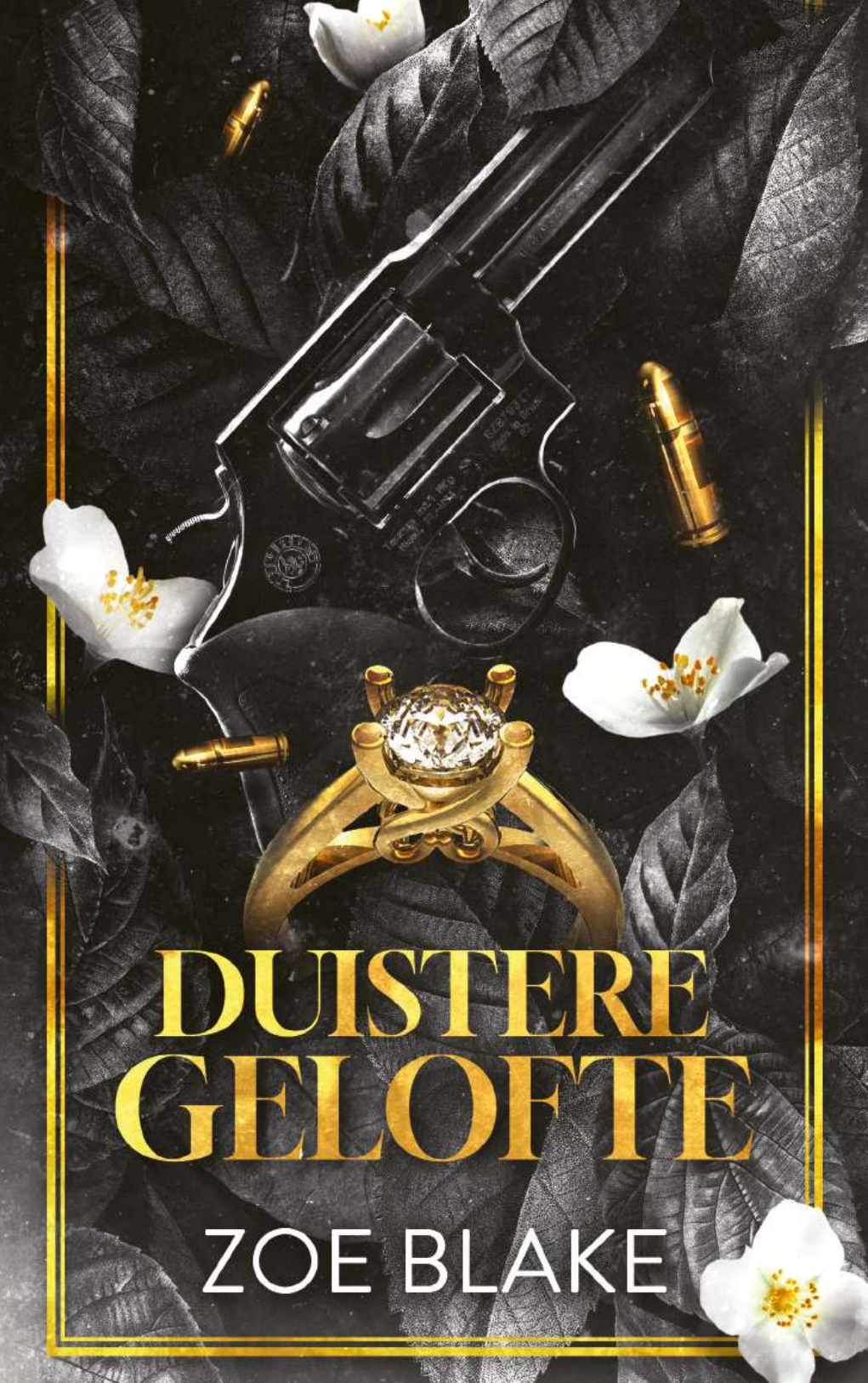

A black and white photograph with a dark, moody aesthetic. In the center, a revolver is positioned diagonally. Below it, a large, ornate diamond ring with a prominent central stone and side stones is displayed. Several bullets are scattered around the gun and ring. The background is filled with dark, textured leaves and several small white flowers with yellow centers. The entire composition is framed by a thin gold border.

DUISTERE GELOFTE

ZOE BLAKE

EEN
Samara
WASHINGTON

Ik sloot mijn ogen en ademde de kruidige geur van eau de cologne in die in de lucht hing, het onmiskenbare kenmerk van de gevaarlijke eigenaar van de slaapkamer, *Gregor Ivanov*.

Mijn ogen schoten open. ‘We moeten weg.’

Waarom had ik naar mijn vriendje geluisterd en me door hem van het verjaardagsfeestje van mijn vriendin laten wegslepen?

Ik greep Peters onderarm stevig vast, boog mijn knieën en trok aan hem, waarbij ik mijn gewicht naar achteren wierp. ‘Alsjeblieft, Peter. We kunnen hier niet blijven!’

Met mijn tengere gestalte was ik niet sterk genoeg om beweging in hem te krijgen.

‘Nee. Alle andere kamers zijn op slot. Bovendien...’ Hij greep mijn middel en trok me tegen zijn borst aan. ‘Deze heeft een bed.’

Ik gluurde over Peters schouder en sperde mijn ogen wijd open toen ik vaag de onheilspellende contouren van het hemelbed kon onderscheiden.

Dat was zijn bed.

Ik klauwde aan Peters vingers en wist me uit zijn greep te bevrijden.

Ik moest hier weg.

‘Nee, Peter. Je begrijpt het niet!’

Ik mocht niet in deze slaapkamer betrappt worden.

In zijn slaapkamer.

Natuurlijk had ik moeten weten dat hij hier vanavond zou zijn.

Het was tenslotte Nadia's achttiende verjaardag.

Het was vijf jaar geleden dat ik hem voor het laatst had gezien, maar dat deed er niet toe.

Tien jaar, twintig jaar, het zou niet uitmaken.

Ik zou nog steeds doodsbang voor hem zijn.

Ik wist niet precies waarom ik zo nerveus was.

Het was niet alsof het hem iets kon schelen – als hij überhaupt al wist wie ik was.

Ik had mezelf er minstens een miljoen keer van weerhouden om Nadia te vragen of hij naar haar verjaardagsfeestje zou komen.

Want het deed er niet toe.

Als ik dat tegen mezelf bleef zeggen, zou het misschien wel waar worden. Het moest wel waar zijn. Bovendien had ik nu mijn eigen leven. Ik had zelfs een vriendje. Ik was niet meer dat domme kleine meisje dat verliefd was. Niet meer.

Maar die geur.

Zijn eau de cologne.

Bleu de Chanel.

De onmiskenbare geur van hém.

Ik kreeg kippenvel op mijn armen.

Hij was hier geweest.

Ik draaide me met een ruk om en tastte in het donker naar de deurknop, ik wilde wanhopig graag terugkeren naar het feest. Terug naar de muziek en het licht en het dansen, naar de mensen en het gelach... en de veiligheid.

Zodra ik de deur een klein stukje open kreeg, werd hij uit mijn handen gerukt en met een klap dichtgeslagen.

Peter greep mijn schouders beet, draaide me om en duwde me tegen de deur. 'Je bent zo'n verdomde flirt.'

Het schemerige licht wierp schaduwen over zijn gezicht en vervormde zijn gelaatstreken tot harde lijnen. Zijn adem rook naar oude biergist, afkomstig van het drankje dat hij voor het feest uit de bar had gestolen.

'Wat? Waarom zou je--' Verwarring haalde mijn gedachten door elkaar.

Hij klauwde aan de halslijn van mijn jurk en scheurde die.

‘Peter, stop!’

Hij pakte mijn borst vast en kneep er meedogenloos in. Mijn ogen vulden zich met tranen van de scherpe pijn.

‘De heilige Federovs en hun maagdelijke dochter. Jullie familieleden denken dat ze zoveel beter zijn dan alle anderen,’ spotte hij, terwijl hij zijn knie tussen mijn dijen duwde.

Ik drukte mijn nagels in zijn pols en worstelde om los te komen. ‘Laat me los!’

‘Ik ben het rukken en droogneuken beu. Kom op, Samara,’ jammerde hij, terwijl hij dichterbij kwam en me probeerde te kussen.

Ik draaide mijn hoofd opzij om zijn lippen te ontwijken.

Mijn hoofd kon Peters gekke emoties niet bijhouden. Het ene moment was hij boos, het volgende moment smeekte hij bijna. Ik wist dat hij niet blij was met mijn besluit om niet verder te gaan, maar hij was gek als hij dacht dat ik seks met hem zou hebben op het verjaardagsfeestje van mijn vriendin terwijl mijn moeder en vader even verderop waren.

Ik strekte mijn nek en bleef aan zijn arm trekken, in een poging zijn pijnlijke greep op mijn borst los te maken. ‘Peter, laat me los!’

Zijn vrije hand ging naar de rits van zijn spijkerbroek. ‘Ik zal snel zijn. Ik trek hem er zelfs weer uit, zodat je niet zwanger wordt.’

Dit is niet echt.

Hoewel we nooit over Nadia’s familiebedrijf konden pratten, wist ik dat er altijd bewakers op het terrein patrouilleerden.

Misschien zou ik geluk hebben en was er iemand in de buurt die me zou horen en zou komen helpen als ik om hulp riep. Door de luide muziek was er geen kans dat iemand op het feest me zou horen.

Toen ik mijn mond opende om te schreeuwen, hoorde ik het zachte *woesj* van een schuifdeur die openging. De koele middernachtlucht bracht de scherpe geur van sigarenrook met zich mee.

Peter liet me los en draaide zich om.

We staarden allebei naar de enorme, donkere gestalte van een

man die binnenkwam via het stenen terras dat langs de noordkant van de slaapkamer liep.

Hij leek uit een donkere mist te komen als een kwaadaardige figuur, zoals in *Dracula*, het boek waar ik zo door gefascineerd was.

Hij was het.

Gregor Ivanov.

De oudere broer van Nadia.

In de slecht verlichte kamer stond hij nog steeds in de schaduw, maar ik wist dat hij het was.

Mijn blik volgde het gloeiende uiteinde van de sigaar die hij buiten moest hebben gerookt.

Zonder een woord te zeggen liep hij naar binnen en leunde tegen de voorkant van het bureau.

Hij nam nog een langzame hijs van zijn sigaar; het uiteinde gloeide fel als een kwaadaardig, alziend oog. Toen hij uitademde, omhulde een halo van zoete tabaksrook hem.

Met een langzame, weloverwogen beweging legde Gregor de sigaar opzij, schoof een lade open... en haalde een revolver tevoorschijn.

Mijn hand schoot omhoog om mijn mond te bedekken.

Peter dook achter me weg.

Toen Gregors kille stem eindelijk de gespannen stilte doorbrak, schrok ik op.

‘Wist je dat Russen Russische roulette niet hebben uitgevonden?’

Hij klapte de kamer open, reikte nogmaals in de lade en hief zijn arm op. De glanzende huls van een enkele kogel weerkaatste in het maanlicht.

‘Een Amerikaanse schrijver heeft het verzonnen voor een kortverhaal,’ vervolgde Gregor, die de kogel met een klik in de patroonkamer schoof.

‘Wie is die man?’ fluisterde Peter over mijn schouder.

‘Hou je mond,’ snauwde ik door op elkaar geklemde tanden, te bang om zelfs maar mijn lippen te bewegen.

Mijn lichaam was zo gespannen dat het aanvoelde als broos glas. Ik was er zeker van dat het minste geluid of de minste

beweging me zou doen breken.

Gregor rechtte zijn rug.

Peter en ik haptten allebei naar adem.

‘Toch gelooft iedereen dat het waar moet zijn. Waarschijnlijk omdat wij Russen zo gek zijn, nietwaar?’ zei Gregor, terwijl hij een paar stappen op ons af kwam.

Peter drukte zijn vingers in mijn schouders en duwde me naar voren.

Mijn vingertoppen werden ijskoud en ik voelde niets meer in mijn lichaam. Mijn tong voelde zwaar toen ik probeerde iets te zeggen. ‘Gregor, ik ben... Samara, ik ben Nadia’s–’

‘Ik weet wie je bent, Samara.’

Mijn hart sloeg een slag over toen ik mijn naam uit zijn mond hoorde – de verleidelijke manier waarop hij de *R* zachtjes rondde.

Hoewel onze families nu allebei in Amerika woonden, was Gregor iets meer dan vijf jaar geleden teruggestuurd naar Rusland vanwege een schandaal op zijn universiteit dat haastig in de doofpot was gestopt. Daardoor was zijn accent sterker geworden, wat zijn stem een decadente duisternis gaf die bijna betoverend was.

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

Hoe kon hij weten wie ik was?

De laatste keer dat ik hem had gezien, was ik niet meer dan de onhandige vriendin van zijn kleine zusje en amper dertien jaar oud geweest. Hij wist niet eens dat ik bestond.

Zonder waarschuwing reikte Gregor naar Peter, greep hem bij zijn kraag en sleepte hem achter me vandaan.

Peters slungelige ledematen zwaaiden heen en weer terwijl Gregor hem door de kamer sleurde. Hij gooide de man in een stoel voor de koude open haard.

Instinctief deed ik een paar stappen naar voren met mijn arm uitgestrekt, maar ik hield mezelf tegen.

Peter legde zijn handen op de armleuningen en probeerde meteen op te staan.

Toen Gregor het pistool ophief, viel Peter achterover in de stoel. Zijn hoge stem brak toen hij stotterde: ‘We wilden niet in je kamer komen.’

Gregor wierp een grijze blik op mij.

Ik sloeg mijn armen om mijn middel en probeerde mijn lichaam te laten stoppen met trillen.

Zijn staalharde ogen onderzochten me van top tot teen.

Hij deed een stap naar voren.

Naar adem snakkend struikelde ik achteruit. Ik kon er niets aan doen.

Hoezeer de man me ook fascineerde.

Hij maakte me nog banger.

Altijd al.

Behalve nu, want nu was hij nog groter en enger, met véél meer tatoeages.

Zelfs in de donkere slaapkamer kon ik de contouren van een afbeelding in zijn nek en nog een aantal op zijn handen onderscheiden, waardoor het maatkak dat hij droeg een aanfluiting van beschaving werd.

Hij straalde duistere energie uit en kon zijn woede nauwelijks bedwingen.

Zijn ogen vernauwden zich. Ik zag dat mijn reactie hem niet beviel.

Hij wisselde het pistool naar zijn linkerhand en hield het op Peter gericht. Nadat hij hem een waarschuwend blik had gegeven, richtte Gregor zijn aandacht weer op mij. Hij hief zijn rechterarm op.

Instinctief deed ik weer een stap achteruit.

De harde blik op zijn gezicht deed me verstijven. Nadat hij mijn blik lang genoeg had vastgehouden om het bloed in mijn aderen te doen stollen, liet hij zijn ogen zakken naar de gescheurde halslijn van mijn jurk.

Toen ik naar beneden keek, schaamde ik me dood. De bovenkant van mijn roze kanten beha was zichtbaar. Ondanks het zwakke licht kon ik al een blauwe plek zien op mijn zachte huid, veroorzaakt door Peters ruwe behandeling.

Gregor trok de stof met twee vingers opzij, waardoor nog meer van mijn huid aan zijn blik werd blootgesteld.

Met alleen het topje van zijn middelvinger streelde hij de omtrek van de blauwe plek.

Ik siste tussen mijn tanden toen hij een bijzonder gevoelige plek raakte.

Zijn kaken klemden zich op elkaar. Zijn staalharde ogen veranderden in gesmolten vuur.

Hij draaide zijn hoofd, keek naar Peter en spande de haan van het pistool.

Peters ogen werden groot en hij gooide zijn handen omhoog in een zielige poging zich te verdedigen. ‘Nee!’

Zijn smeekbede was aan dovemansoren gericht.

Zonder een woord te zeggen haalde Gregor de trekker over.

TWEE

Samara

Mijn schreeuw overstemde het holle metalen klikgeluid.
Het duurde even voordat ik besepte dat er iets niet klopte.

Gregor had de trekker overgehaald, maar het pistool was niet afgegaan.

Peter voelde met zijn handen over zijn borst, alsof hij ook niet kon geloven dat hij niet dood was.

‘Ben je bekend met de wetten van de waarschijnlijkheidstheorie?’ vroeg Gregor op nonchalante toon, terwijl hij de revolverkamer ronddraaide.

Peter keek langs hem naar mij voordat hij antwoord gaf. ‘Wat is dit in godsnaam?’ sputterde hij.

Gregor richtte het pistool weer op Peters gezicht.

Zijn stem klonk bedrieglijk kalm en vlak. ‘Bij Russische roulette is de kans dat je bij het eerste schot sterft zestien komma zes procent. De kans dat je bij het tweede schot sterft, stijgt... tot twintig procent.’

Gregor haalde de haan over.

Peter beefde terwijl zweetdruppeltjes de oksels van zijn shirt doorweekten. ‘We hebben niets van je aangeraakt of meegenomen. Ik zweer het!’

Gregor draaide zich om en wierp me een doordringende blik

toe. Zonder naar Peter te kijken, gromde hij: ‘Dat heb je mis. Je hebt wel iets van mij aangeraakt.’

Mijn maag draaide om.

Zijn bedoeling leek duidelijk, en toch was het onmogelijk.

Hij bedoelde toch niet mij?

Het idee was belachelijk.

Gregor hield zijn blik op mij gericht en haalde nogmaals de trekker over.

De haan kwam neer, maar opnieuw ging het pistool niet af.

Mijn knieën knikten en ik zakte op de grond.

‘Alsjeblieft, stop!’ smeeke ik.

Een donkere vlek verspreidde zich over Peters kruis. Hij had in zijn broek geplast.

Gregor liet de kamer draaien.

‘Hoe heet je, jongen?’

Jongen.

Peter wás een jongen vergeleken met Gregor.

Hij was even oud als ik, achttien, en was slungelig en mager, zoals een typische tiener.

Gregor was zesentwintig, maar zag er ouder uit op een enge manier, alsof hij al het nodige had meegemaakt.

Waar Peter er onhandig en slungelig uitzag, was Gregor ongelooflijk knap en krachtig gebouwd.

Het type man waarbij zelfs een duur pak altijd een beetje strak zat over zijn gespierde armen en borst. Zijn gitzwarte haar was nog steeds lang, zodat het een beetje krulde aan de uiteinden.

Maar het waren zijn ogen die me betoverden. Ze hadden een verrassende grijze kleur. Het ene moment waren ze helder zilver, het volgende rokerig grijs.

‘P... P... Peter.’

‘Peter wie?’

Peter haalde trillend adem. ‘Peter Fischer.’

Gregor wierp een harde blik over zijn schouder op mijn geknielde gestalte.

Ik kende die blik maar al te goed. Ik had hem al duizend keer van mijn vader gekregen omdat ik met een niet-Russische jongen uitging.

Gregor hield zijn hoofd schuin terwijl hij over de loop van het pistool streek. ‘Dus, Peter Fischer, je komt het huis van mijn familie binnen en maakt misbruik van onze gastvrijheid door een van onze gasten te misbruiken?’

‘Luister, mijn vriendin en ik waren alleen maar–’

‘Zeg dat niet,’ onderbrak Gregor hem.

‘Wat?’

‘Ze is niet je vriendin. Ze is niets van jou. Niet meer.’

De bezitterige ondertoon in Gregors woorden was onmiskenbaar, maar toch begreep ik er weinig van.

Misschien was hij boos omdat ik een vriendin van zijn zus was en Peter me pijn had gedaan? Of, zoals hij zei, omdat ik te gast was in zijn ouderlijk huis?

‘Gaat het daarover? Man, je mag haar hebben! Veel succes!’ Peter knikte in mijn richting. ‘Die trut kan haar benen niet eens openen.’

Mijn mond viel open en mijn wangen gloeiden.

Gregor liep naar Peter, zette het pistool tegen zijn slaap en haalde zonder aarzelen voor de derde keer de trekker over.

Het pistool liet een holle klik horen.

‘Hou op!’ schreeuwde Peter. Zijn gezicht en nek werden een bonte mengeling van rood en paars.

Gregor gromde. ‘Wat? Heeft de kleine Amerikaanse jongen niet het lef om een stom Russisch spelletje te spelen?’

Hij liet de kamer van het pistool draaien en hield de revolver tegen zijn eigen slaap terwijl hij de haan spande.

Geschokt strekte ik mijn arm uit. ‘Nee!’

Gregor haalde de trekker over.

Er klonk een klik, maar het pistool ging niet af.

Alle lucht verdween uit mijn lichaam.

Gregor draaide de kamer opnieuw en hief zijn arm voor de tweede keer.

Ik begreep niet wat er gebeurde, maar ik wist wel dat dit alles volslagen waanzin was.

Op mijn knieën kroop ik naar Gregors benen toe. ‘Stop! Wat doe je? Niet doen!’

Ik kende de wetten van de waarschijnlijkheidstheorie.

Je groeit niet op in een Russisch gezin zonder de kansen van Russische roulette te leren kennen.

Dat was het vierde schot. Dit zou het vijfde zijn, wat betekende dat er vijftig procent kans was dat het pistool zou afgaan. Gregor wist dat net zo goed als ik.

Ik klauwde aan zijn pantalon. ‘Alsjeblieft, Gregor. Alsjeblieft, stop.’

Hij bukte zich en streek mijn wang met zijn knokkels.

Ik greep zijn hand, opende die en drukte mijn wang tegen zijn handpalm. ‘Alsjeblieft,’ fluisterde ik tegen zijn warme huid.

‘Zouden die mooie groene ogen vol tranen staan als ik dood zou gaan, *malyshka*?’

Malyshka.

Gregor Ivanov had me net *malyshka* genoemd. Schatje.

‘Ja! Alsjeblieft, Gregor. Alsjeblieft, stop!’ smeekte ik, terwijl ik mijn lippen tegen zijn handpalm drukte. Ik rook een vleugje tabak en wapenolie op zijn hand en voelde de licht eeltige aanraking van zijn vingertoppen langs mijn kaak.

‘Zal ik jullie tweetjes lekker alleen laten?’ snauwde Peter.

‘Hou je kop,’ snauwde Gregor, die het pistool op Peters kruis richtte en de trekker overhaalde.

De haan klikte.

Het pistool ging niet af.

Peter vloog uit zijn stoel. ‘Je bent gek! Weet je dat?’

Bang om door de twee boze mannen te worden vertrappt, krabbelde ik overeind en ging weer staan.

Gregor greep Peter bij zijn shirt en zwaaide hem heen en weer, waarna hij hem tegen de muur sloeg en het pistool onder zijn kin plaatste. ‘Vijf lege kogels in een pistool met zes cilinders. Reken maar uit, jongen.’

Peters tenen raakten amper de grond terwijl zijn handen langs de muur schraapten op zoek naar houvast. ‘Ik begrijp niet wat je zegt!’

Gregor keek in mijn richting. ‘Samara?’

Ik likte mijn droge lippen voordat ik antwoord gaf. Zenuwachtig klemde ik de hals van mijn gescheurde jurk tegen

mijn keel en kraakte: ‘Honderd procent. Er is honderd procent kans dat het pistool deze keer afgaat.’

Peters ogen werden groot van angst terwijl hij jammerde.

Gregors stem verdiepte zich tot een donker gerommel in zijn borst. ‘Als je nog maar één keer in de richting van Samara kijkt, zal ik je opsporen en je doden als een dolle hond op straat. Begrijp je me?’

Peter probeerde te knikken, maar het pistool onder zijn kaak verhinderde dat.

‘Als er ook maar op haar school wordt gefluisterd over wat hier vanavond is gebeurd, zal ik je alles ontnemen wat je dierbaar is. Is dat duidelijk... Peter Fischer?’

‘Ja, meneer! Ik beloof het!’

Gregor liet hem los.

Peter zakte op de grond toen zijn knieën het begaven. Hij kroop een paar meter achteruit op zijn kont, krabbelde overeind en rende de deur uit zonder ook maar een blik achterom te werpen.

De kamer werd weer stil.

Mijn hart klopte zo snel dat ik duizelig en misselijk werd. Het zou me een week kosten om alles wat er net was gebeurd te verwerken.

Portland Koudgrijs. De kleur van zijn ogen.

Blauw als indantreen. De kleur van zijn stropdas.

Transparant Aarderood. De kleur van bloed.

Ik stelde me de aluminium verfbuisjes en hun kleine witte etiketten in mijn schilderset voor en reciteerde de kleuren in mijn hoofd om mezelf te kalmeren. Het was een vreemd copingmechanisme dat ik al had sinds ik een klein meisje was.

Ik balde mijn vuist in de kraag van mijn jurk, maar mijn nieuwsgierigheid won het van mijn angst om alleen met hem te zijn. Ik moest het weten. ‘Zou je de trekker hebben overgehaald?’

Gregor keek me met zijn ondoorgrondelijke ogen aan.

Een halve seconde lang bewoog hij niet en gaf hij geen antwoord.

Ik stond op het punt me om te draaien en weg te gaan, in de veronderstelling dat ik ook niet langer welkom was, toen hij zo snel bewoog dat de adem uit mijn longen werd geslagen.

Het ene moment stond ik midden in de kamer, het volgende drukte hij me tegen de muur en torende hij boven me uit.

Zijn heupen drukten tegen de mijne terwijl zijn rechterarm hoog boven mijn hoofd rustte en me insloot. Zijn warme, kruidige geur omhulde me.

Het gevoel was overweldigend... en angstaanjagend.

Toch zei hij niets.

Ik likte mijn lippen en zag hoe zijn blik zich op mijn mond richtte.

‘Geef antwoord,’ eiste ik met meer durf dan ik voelde.

‘Of ik de trekker zou hebben overgehaald?’ herhaalde hij.

Ik knikte.

Hij liet zijn rechterarm zakken.

De koude loop van het pistool streek langs mijn wang. Ik haalde diep adem.

Hij richtte het pistool opzij en spande de haan. Ik kneep mijn ogen dicht en zette me schrap voor het schot, maar hoorde alleen weer hetzelfde holle metalen klikgeluid.

Toen ik mijn ogen opende, zag ik Gregor het pistool op het bed gooien.

‘Maar... ik wil niet...’

Hij hief zijn linkerarm op en hield een kogel tussen zijn duim en wijsvinger omhoog. Hij had het pistool nooit echt geladen. Het was vanaf het begin een ziek spelletje geweest.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Waarom zou je zoiets doen? Je hebt hem zich bijna dood laten schrikken!’

‘Hij verdiende het om gestraft te worden omdat hij je aangeraaakt heeft.’

Hij zei het alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Alsof we het niet hadden over het terroriseren van mijn nu ex-vriendje met een verdomd pistool!

Ik duwde tegen zijn borst. Hij was gespierd, dus natuurlijk gaf hij geen krimp.

Ik haatte het dat ik mijn hoofd in mijn nek moest leggen om hem aan te kijken. Ik voelde me klein en kwetsbaar. ‘Niemand had je iets gevraagd! Ik kan wel voor mezelf zorgen!’

‘*Malyshka*, je kunt toch niet serieus denken dat ik hem je zo zou

laten mishandelen en dan gewoon weg zou lopen? Hij heeft geluk dat het de verjaardag van mijn zusje is en dat het huis vol getuigen is, anders had ik hem praktisch doodgeslagen.'

'Ik begrijp het niet. Wat kan het jou schelen?'

Ik had deze man al meer dan vijf jaar niet gezien.

Ik was gewoon een vriendin van zijn zusje.

Ik betekende niets voor hem.

Hij bukte zich om de stof van mijn jurk naar beneden te trekken, waardoor de bovenkant mijn borst en schouder bloot kwamen te liggen. Zijn vingertop volgde mijn sleutelbeen en gleed langzaam naar beneden om de blauwe plekken te strelen.

Zijn wenkbrauwen trokken in een frons en er verscheen een kleine rimpel hoog op zijn jukbeen, net onder zijn oog. Hij ademde zwaar door zijn neus, alsof hij zichzelf probeerde te kalmeren.

Zijn woede was voelbaar.

'Hij heeft je pijn gedaan,' zei hij nuchter, met ruwe, lage stem. 'Toen ik vanuit de patio binnenkwam, nog voordat ik je gezicht zag, vóelde ik je angst. Als ik niet op dat moment was binnengekomen? Dan had die gluisperige klootzak...'

Het was niet bij me opgekomen dat hij echt geschokt en van streek zou zijn door de manier waarop Peter me had behandeld. Gregor leek op dat moment bijna menselijk. Kwetsbaar.

'Ja, maar dat heeft hij niet gedaan.'

Hij pakte mijn kin vast en keek op me neer, zijn ogen hard als vuursteen.

De korte glimp van zijn onbekende menselijke kant was verdwenen.

Hij was weer de enge, ondoorgrondelijke man die ik kende. 'Het zal nooit meer gebeuren. Begrijp je me? Ik ben hier om je te beschermen.'

Wat moest ik daarmee?

Er gingen alarmbellen af in mijn hoofd.

Hij streek met zijn duim over mijn onderlip voordat hij verder ging. 'Vanaf nu sta je onder mijn bescherming. Ik verwacht dat je je gedraagt zoals het hoort en jezelf niet meer in dit soort gevaarlijke situaties brengt. Je zult mij gehoorzamen, *malysyka*.'

Onder zijn bescherming?

Hem gehoorzamen?

Malyshka?

Nee.

Er klopte hier iets niet.

Ik kon niet helder denken. Er was te veel gebeurd in het afgelopen uur.

Mijn hoofd tolde.

Niets van wat hij zei of deed, sloeg ergens op.

Mijn ogen vulden zich met tranen toen het trauma tot me doordrong.

Gefrustreerd veegde ik een traan van mijn wang. ‘Noem me niet zo!’

‘Wat?’

‘Je weet wel.’

‘Malyshka?’

‘Ja, *malyshka*! Ik ben niet jouw *malyshka*. Ik ben helemaal niets van jou! Je kunt hier niet zomaar binnenkomen en mij regels opleggen!’

‘Daar heb je het mis. Je bent nu van mij.’

Ik nam haar onschuld als betaling.

Ze was een pion, veel te jong om uitgehuwelijkt te worden aan een monster als ik. Te naïef voor mijn wereld van macht, geld en geweld. En te machteloos om iets te kunnen beginnen tegen het gearrangeerde huwelijk. Totdat ze vluchtte en haar eerste onvergeeflijke fout beging.

Als hoofd van een van de wreedste Russische maffiafamilies kan ik zo'n misstap niet door de vingers zien. Ze werd aan mij gegeven als betaling voor een openstaande schuld, en ik ben van plan die te innen. Nu, na jarenlang zoeken, heb ik eindelijk mijn bruid gevonden.

Ze kan vechten, smeken en bidden zoveel ze wil; het zal haar lot niet veranderen. Ze zal mijn vrouw worden, of ze er nu voor kiest om aan mijn zijde te staan of ik haar op haar knieën moet dwingen.

Mijn voortvluchtige bruid staat op het punt te leren dat ongehoorzaamheid gestraft wordt.
Het heeft gevolgen... die pijnlijk zijn.

 SVM PUBLISHING

 SVM PUBLISHING

